

HOE GOED ZIJN BRAZILIË, CHINA EN INDIA IN ARMOEDE- BESTRIJDING?

Emiel Vervliet

MO* PAPER

nummer 45 – juni 2010

www.mo.be

MO*papers is een serie analyses die uitgegeven wordt door Wereldmediahuis vzw. Elke paper brengt fundamentele informatie over een tendens die de globaliserende wereld bepaalt. MO*papers worden toegankelijk en diepgaand uitgewerkt.

MO*papers worden niet in gedrukte vorm verspreid. Ze zijn gratis downloadbaar op www.mo.be. Bij het verschijnen van een nieuwe paper wordt een korte aankondiging gestuurd naar iedereen die zijn of haar e-mailadres bezorgt aan mopaper@mo.be (onderwerp: alert)

Emiel Vervliet is hoofdredacteur van de MO* papers en docent aan de Sociale Hogeschool van Heverlee. emiel.vervliet@telenet.be

Redactieraad MO*papers: Saartje Boutsen (Vredeseilanden), Ann Cassiman (Departement Sociale en Culturele Antropologie, KU Leuven), Ludo De Brabander (Vrede), Ann De Jonghe (Wereldsolidariteit), Lieve De Meyer (eindredactie), Rudy De Meyer (11.11.11), Gie Goris (MO*), Nathalie Holvoet (Instituut voor Ontwikkelingsbeleid en -beheer Universiteit Antwerpen), Huib Huyse (HIVA KULeuven), Gijs Justaert (Wereldsolidariteit), Els Keytsman (Vluchtelingenwerk Vlaanderen), Hans Van de Water (VLIR-UOS), Didier Verbruggen (IPIS), Françoise Vermeersch (ABVV), Emiel Vervliet (hoofdredacteur MO*-papers), Koen Vlassenroot (UGent).

Informatie: mopaper@mo.be of MO*paper, Vlasfabriekstraat 11, 1060 Brussel

Suggesties: emiel.vervliet@mo.be

Wereldmediahuis is ook uitgever van het maandblad MO* en van de mondiale nieuwssite www.MO.be (i.s.m. het nieuwsagentschap IPS-Vlaanderen).

Overname van de teksten is toegestaan mits toestemming van auteur en uitgever.

[inleiding]

Armoedebestrijding is sinds een aantal jaren een grote prioriteit in de internationale samenwerking, op zijn minst in woorden. Het is daarom interessant om na te gaan hoe enkele grote landen op dat vlak presteren. Brazilië, China en India hebben de voorbije decennia hun economisch beleid grondig omgegooid. Ze hebben marktgerichte hervormingen doorgevoerd, zonder daarom een complete markteconomie te worden, zeker China en India niet. China startte dat proces in 1979, Brazilië en India in de jaren 1990.

De drie landen hebben ook vooruitgang geboekt op het vlak van armoedebestrijding, zij het in ongelijke mate. China en India hebben snelle economische groei gekoppeld aan een sterke daling van de armoede, maar kenden tegelijk een groeiende inkomensongelijkheid. In Brazilië was de economische groei minder sterk en daalde de armoede ook minder, maar is de inkomensverdeling niet ongelijker en de laatste jaren zelfs iets minder ongelijk geworden, al vertrok het land wel van een zeer hoog niveau van ongelijkheid. De verschillen tussen de landen liggen vooral op het vlak van het beleid van inkomensverdeling en sociale bescherming. Elk land kan de twee andere en andere groei- of ontwikkelingslanden iets leren en kan ook van hen leren.

Deze paper is een samenvatting van twee studies van Martin Ravallion van de Wereldbank: *Do Poorer Countries Have Less Capacity for Redistribution?* (Research Working Paper 5046 van september 2009) en *A Comparative Perspective on Poverty Reduction in Brazil, China and India*, (Research Working Paper 5080 van oktober 2009).

HOE METEN WE ARMOEDE EN INKOMENSONGELIJKHEID?

Tot voor kort gold als onderste armoedelijnde norm van 1 dollar per dag en per persoon. Omdat gebleken is dat die norm te laag is, wordt nu 1,25 dollar per dag en per persoon gehanteerd. Dat is een gemiddelde van de armoedegrenzen voor vijftien van de armste landen, waaronder ook India. We spreken over 1,25 dollar met een koopkracht van 2005 (koopkrachtpariteit). Dat wil zeggen dat voor elk land een inkomensdrempel in nationale munt geldt, die overeenkomt met wat mensen in dat land in 2005 voor 1,25 dollar aan basisgoederen konden kopen.

Daarnaast wordt ook de norm van 2 dollar per dag gebruikt. Dat is de mediaanwaarde voor alle ontwikkelingslanden. De mediaan is de waarde die net in het midden ligt bij rangschikking van alle nationale waarden van hoog naar laag. Concreet: voor 93 nationale armoedegrenzen is de mediaan de zevenenveertigste uit de rij. Voor middeninkomenslanden is de tweedollarnorm beter aangepast, maar voor landen als Brazilië is zelfs de norm van 2 dollar per dag nog te laag. De nationale armoedegrens ligt daar veeleer rond de 3 dollar per dag. Dat alles betekent dat er verschillen kunnen zijn tussen de armoedemetingen van de Wereldbank en de nationale armoedegrenzen, zeker in het geval van landen als Brazilië.

De inkomensongelijkheid wordt gemeten met de Gini-coëfficiënt. Dat is een getal tussen 0 en 100. Nul wijst op een situatie van totale gelijkheid in de inkomensverdeling: alle gezinnen in een land beschikken over een gelijk deel van het nationaal inkomen. Honderd wijst op totale ongelijkheid: één gezin beschikt over het volledige nationale inkomen. Landen met een lage inkomensongelijkheid hebben een Gini-coëfficiënt van 25 tot 35 (België rond de 30), vanaf een Gini-coëfficiënt van 50 kunnen we over een sterke ongelijkheid spreken.

Tabel 1 en 2 achteraan deze paper bevatten statistische gegevens voor de drie landen voor de jaren 1981, 1993 en 2005. Het is duidelijk dat China rond 1980 het hoogste percentage inwoners onder de armoedegrens had. Slechts vier landen (Burkina Faso, Cambodja, Mali en Oeganda) zouden in 1981 een nog hoger armoedepercentage hebben gehad. In 2005 was het armoedepercentage in China gedaald tot 16 procent, ver onder het gemiddelde van 26 procent van de ontwikkelingslanden. Het armoedepercentage daalde jaarlijks met gemiddeld 7,2 procent. Brazilië vertrok in 1981 van een veel lagere armoedegraad en realiseerde tussen 1981 en 2005 een daling van 17 tot 8 procent van de bevolking. In de eerste periode (1981-1993) bleef het armoedepercentage vrijwel gelijk, maar tussen 1993 en 2005 daalde het jaarlijks met ongeveer 5 procent. India had tot het midden van de jaren 1990 een lager armoedepercentage dan China, maar slaagde er niet in de armoede even sterk te beperken als China. Het kon slechts een daling van gemiddeld 3 procent per jaar realiseren.

China: grote maar ongelijke vooruitgang in de strijd tegen armoede

Zoals alle ontwikkelingslanden kende ook China grote inkomensverschillen tussen stad en platteland. Rond 1980 was de kans op armoede in plattelandsgebieden tien keer hoger dan in de steden! Het was daarom van belang dat de hervormingen op het platteland begonnen. De collectieve boerderijen werden ontmanteld en het gebruik van vrijwel alle landbouwgrond werd aan individuele boeren toegewezen; de boeren kregen het recht op landgebruik maar geen eigendomsrecht. De verdeling van de grond zou relatief gelijk geweest zijn. De boeren moesten bepaalde productiequota aan de staat leveren, maar konden het surplus vrij verkopen. De groei van de landbouw lag aan de basis van de algemene economische groei en was ook goed voor de armoedebestrijding. Groei in de landbouw leidt dikwijls tot een grotere daling van de armoede dan groei in industrie of diensten. Volgens sommige studies zou het effect van de groei op het platteland vier keer groter zijn geweest dan het effect van groei in de (meer stedelijke) industrie.

Vanaf de jaren 1990 daalde de groei in de landbouw, zowel in vergelijking tot de jaren 1980 als in vergelijking met de groei van industrie en diensten. Het resultaat was een minder sterke daling van het nationale armoedepercentage dan in de jaren 1980. Uit simulaties blijkt dat het armoedepercentage tot onder 10 procent (nu nog 16 procent) zou zijn gedaald, indien China zijn hoge economische groei in de landbouw had kunnen volhouden.

De daling van het armoedepercentage was ook geografisch ongelijk verdeeld: de kustprovincies gingen er het meest op vooruit, in het binnenland daalden de armoedepercentages met de helft minder. Het patroon van economische groei werd niet volledig bepaald door marktkrachten. De hogere groei in de kustprovincies was het gevolg van ongelijkheden in de beginsituatie maar ook van beleidsmaatregelen. Met lage prijzen voor energie en industrieterreinen, een zwakke toepassing van de milieuwetgeving, bevoorrechte toegang tot bankfinanciering voor grote ondernemingen en beperkingen op de vrijheid van migratie naar de steden (het 'Hukou-systeem') ging de overheid vanaf het midden van de jaren 1980 de groei van de industrie bevorderen. Ook het systeem van prijsbepaling speelde een rol. In de eerste jaren van het hervormingsproces

lag de prijs die de boeren voor hun producten ontvingen beneden de marktprijs. Daardoor wilde de regering de voedselprijzen voor de (minder arme) stedelijke consumenten laag houden. In het midden van de jaren 1990 ontvingen de boeren wel hogere prijzen voor hun producten, maar de stijging van het algemene prijsniveau was dan weer in hun nadeel; het percentage armen op het platteland daalde minder vlug en de ongelijkheid tussen de steden en de rest van het land werd opnieuw groter.

Ravallion komt tot twee conclusies. Eén. Bij de aanvang van het hervormingsproces in 1979 was China een relatief gelijk land en dat gaf een goede uitgangspositie voor armoedebestrijding: de boeren kregen weliswaar geen eigendom van hun grond maar wel een redelijk gelijk gebruiksrecht van de gronden die bezit van de overheid bleven. En verder was de toegang tot de basisgezondheidszorg en het onderwijs ook redelijk gelijk. “Het socialisme was over het algemeen een inefficiënte manier om de productie te organiseren, maar een positief effect was wel de relatief geringe ongelijkheid in gezondheid en opleiding”, aldus Ravallion. Maar de snelle economische groei zorgde al snel voor een toename van de ongelijkheid. Een gedeeltelijke verklaring lag in de vrijmaking van de arbeidsmarkt en de daarmee verbonden hogere inkomens voor beter geschoolden. Hoger secundair onderwijs werd een minimum om te werken in de groeiende industrie met zijn veel hogere lonen dan de landbouw. Daardoor werden de verschillen in scholing in China al vlug net als in andere landen een rem op de mogelijkheden om aan de armoede te ontsnappen.

Twee. Door de ongelijke opleidingskansen zullen dat niet alle Chinezen een gelijk voordeel uit de economische groei halen en dat vormt volgens de auteur een rem op de verdere daling van het armoedepercentage in de volgende jaren. Andere maatregelen zijn dus nodig en een moeilijkheid is dat de sociale bescherming in China nog altijd overwegend door de bedrijven wordt geleverd. Wie geen werk in de moderne bedrijven heeft, valt niet onder de sociale paraplu. *Dibao* (een soort gewaarborgd minimuminkomen) is het voornaamste antwoord van de regering op de uitdagingen inzake sociale bescherming in een meer marktgerichte economie. Maar om een behoorlijk minimuminkomen voor iedereen te garanderen, zou China alle inkomens boven 13 dollar per dag moeten belasten tegen 36 procent (wie meer verdient dan 13 dollar per dag, wordt onderworpen aan een marginaal belastingtarief van 36 procent op alle inkomen boven die 13 dollar) (zie Tabel 3). En dat is onmogelijk te realiseren in een land dat zich pas onlangs uit de groep van de lage-inkomenslanden heeft ‘ontwikkeld’.

Brazilië: daling van de armoede met weinig groei

In de jaren 1980 en het begin van de jaren 1990 kende Brazilië een periode van economische stilstand. Volgens Ravallion waren het jaren van macro-economisch populisme: grote begrotingstekorten, hoge tot hyperinflatie, veel onrendabele overheidsbedrijven, relatief weinig vrije internationale handel en een sociale bescherming die de armen niet bereikte. Vanaf het midden van de jaren 1990 werd het roer omgegooid. Het land volgde een economisch beleid dat meer geïnspireerd was door de Washington-consensus maar met één belangrijk verschil: naast economische hervormingen kwamen er ook hervormingen in het systeem van sociale bescherming (sociale transfers) die geleidelijk aan doelgerichter werden.

Natuurlijk had Brazilië een grotere capaciteit om via belastingen herverdelende betalingen aan gezinnen in te voeren. Er werd berekend dat in 2005 op alle inkomens boven 2 dollar per dag (per persoon) slechts een belasting van 4 procent geheven moest worden om alle Brazilianen boven de armoedegrens te brengen. En als we de hogere (en beter bij Brazilië passende) armoededrempel van 3 dollar per dag nemen, bedraagt de noodzakelijke belastingvoet nog altijd maar 12 procent. Natuurlijk moet je zo'n belasting wel nog in de praktijk kunnen brengen en een efficiënt systeem van inkomensoverdracht organiseren! Brazilië heeft zowel onvoorwaardelijke (zonder inkomensvoorwaarde) als voorwaardelijke (met inkomensvoorwaarde) transfers of sociale betalingen ingevoerd. Het belangrijkste stelsel is de *Bolsa Familiar*, een betaling aan 11 miljoen gezinnen op voorwaarde dat de kinderen onderwijs volgen. Een kwart van de bevolking en 60 procent van de gezinnen in het laagste inkomensdecil (de laagste tien procent van de inkomensverdeling), genieten van deze betalingen. Voorwaardelijke inkomensoverdrachten zijn nu ook in andere landen ingevoerd: Bangladesh heeft zijn *Food for Education* programma en Mexico zijn *Oportunidades*. Deze programma's worden dikwijls verdedigd als correcties op 'marktfalen'. Gezinnen met lage inkomens kunnen geen krediet krijgen om hun kinderen het nodige onderwijs te laten volgen; het gevolg is te lage investeringen in 'menselijk kapitaal'. Met voorwaardelijke transferbetalingen (als de kinderen regelmatig naar school gaan) probeert de overheid dat marktfalen te corrigeren.

Brazilië is er met een relatief lage economische groei toch in geslaagd een daling van de inkomensongelijkheid tussen de regio's en tussen stad en platteland te realiseren. Dat heeft te maken met het patroon van de economische groei. In China was vooral de groei in de landbouw van belang, in Brazilië verliep de groei in de dienstensector over de jaren heen duidelijk meer ten gunste van de armen dan de groei in de landbouw of de industrie. En verder kreeg Brazilië eindelijk de inflatie onder controle, een factor die ook in het voordeel van de lagere inkomens was. Uit de Braziliaanse ervaring zijn twee lessen te trekken. Ten eerste: een redelijk macro-economisch en handelsbeleid (in het bijzonder het temmen van de inflatie) is niet per definitie in het nadeel van de lagere inkomens en kan bijdragen tot armoedebestrijding. En ten tweede: dit kan zelfs bij een relatief lage economische groei, op voorwaarde dat een selectief sociaal beleid wordt gevoerd dat in het voordeel is van de lagere inkomensgroepen.

India: wel groei maar teleurstellende resultaten voor de armen

De economische groei heeft in India wel tot een daling van de armoede geleid, maar een reeks factoren hebben dat potentiële positieve effect beperkt. In India hebben de moderne industrie en diensten meer bijgedragen tot de groei dan de landbouw, in tegenstelling dus tot China waar in een eerste fase de groei in de landbouw zo positief was voor de daling van de armoede. Een verklaring ligt waarschijnlijk in de ongelijke verdeling van de landbouwgrond in India, zeker in vergelijking met China dat juist over het comparatieve voordeel van een relatief gelijke verdeling van de toegang tot grond beschikt. Een andere verklaring voor het uitblijven van succes in de armoedebestrijding in India is de hoge inflatie. Vooral de lonen voor laaggeschoolden hebben de prijsstijgingen niet gevolgd en dus is deze categorie achtergebleven.

Er zijn in India ook grote verschillen tussen de deelstaten. Die verschillen hangen samen met de uitgangspositie op het vlak van menselijke ontwikkeling. De verschillen in scholing waren en zijn in India groter dan in China en Brazilië. Rond 1980, bij het

begin van de economische hervormingen, was 65 procent van de volwassenen (plus 15 jaar) in China gealfabetiseerd, tegen minder dan 50 procent in India. Ook voor de andere indicatoren van menselijke ontwikkeling waren er grote verschillen. De ongelijkheid tussen mannen en vrouwen was (en is) in India ook groter dan in China, de kindersterfte ligt in India aanzienlijk hoger en de levensverwachting is er lager dan in China.

Het potentieel van India om via belastingen en inkomensoverdracht de armoede te bestrijden, is veel kleiner dan in China en zeker dan in Brazilië. Om alle Indiërs een inkomen van minstens 1,25 dollar per dag te garanderen, zouden alle inkomens boven 13 dollar tegen 100 procent belast moeten worden en dan nog zou het aantal armen met slechts 20 procent verminderen (zie Tabel 3).

India heeft zoals andere landen een lange traditie in het nemen van maatregelen om de armoede te bestrijden: voedselsubsidies, subsidies om meststoffen en andere tussengoederen voor de boeren goedkoop te houden, gesubsidieerde kredieten aan zeer lage interestvoeten en werkgelegenheidsprogramma's. In het bijzonder het programma van lage prijzen voor meststoffen en andere hulpgoederen voor de landbouw is zeer duur en inefficiënt gebleken. Het overheidsgeld kwam slechts in beperkte mate bij de armste boeren terecht en vooral grotere boeren met hogere inkomens konden ervan profiteren. Studies wijzen in dezelfde richting voor de verdeling van voedsel tegen lage prijzen. Mensen met de laagste inkomens hebben het minste kans om aan goedkope voedselproducten te komen, de hoogste inkomens profiteren het meest van de voedselsubsidies. De overheidstussenkomsten zijn dus niet doelgericht en de wijdverspreide corruptie zorgt voor ernstige scheeftrekkingen in 'het profijt van de overheid'.

Sinds kort wekt het nieuwe *National Rural Employment Guarantee Scheme* nieuwe verwachtingen. Volgens dat systeem kunnen families op het platteland tot honderd dagen per jaar man- of vrouwdagen presteren tegen het nationale minimumloon. Dit programma zou niet alleen de armoede moeten verminderen, maar ook de rurale infrastructuur verbeteren. De hoop bestaat dat het systeem selectief genoeg zal zijn omdat de inkomens enkel betaald worden in ruil voor werk: minder arme Indiërs die meer dan het minimumloon verdienen zullen dus niet geneigd zijn om in het kader van dit programma te werken, omdat zij waarschijnlijk ander en beter betaald werk kunnen vinden. Een betere registratie van de deelnemers en meer controles zouden misbruiken en corruptie moeten tegengaan; de invoering van een nationale identiteitskaart zou daarbij moeten helpen.

India kan van andere landen leren hoe het zijn sociale programma's doelgerichter kan maken, zodat die programma's de armen bereiken en de gewenste gedragseffecten (zoals een langere scholing voor meisjes) bereiken. Wanneer tegelijk met deze gerichte inkomenstransfers naar de armste bevolkingslagen ook de kwaliteit van het onderwijs en de basisgezondheidszorg kunnen verbeterd worden, zal het effect nog groter zijn.

Conclusies

Eén. Kennis van de uitgangssituatie en de voorgeschiedenis van een land zijn belangrijk om de gevolgde strategie en de effecten te begrijpen. Maar als de situatie wijzigt, moet een land ook zijn beleid aanpassen. China startte vóór het begin van de hervormingen met een lage ongelijkheid (in inkomens en menselijk kapitaal) en zoveel ondoelmatigheid en verspilling in de economie, dat elke groei tijdens de eerste jaren een groeistrategie ten voordele van de armen was. Maar geleidelijk aan is de ongelijkheid toegenomen als gevolg van de spectaculaire ontwikkeling van de industrie in de kustregio's. China zal dus gerichte maatregelen tegen de inkomensongelijkheid moeten nemen. In Brazilië liet de uitgangssituatie van economische instabiliteit en hoge ongelijkheid geen andere keuze dan economische hervormingen te koppelen aan herverdelende maatregelen. In India begonnen de economische hervormingen in een context van een ondoelmatige economie maar ook een grote ongelijkheid in menselijk kapitaal en een zwakke overheid die onbekwaam blijkt de ongelijkheid tegen te gaan. In die omstandigheden kon economische groei niet anders dan leiden tot grotere ongelijkheid. India moet nu de verschillen in scholing aanpakken.

Twee. Diepgaande hervormingen worden meestal pas gestart wanneer de nood hoog is. De landbouwhervorming in China was een antwoord op de achterblijvende voedselproductie in de jaren 1970. Het falen van de collectieve landbouw was op dat moment voelbaar tot in de relatief bevoorrechte steden en er moest iets gebeuren. Het succes van de terugkeer van de familiale landbouw en van de beperkte vrijmaking van de voedselmarkten schiep een positief klimaat voor hervormingen in de andere sectoren van de economie. Brazilië en India gingen door zware macro-economische crisissen. Voor Brazilië waren de schulden crisis en de hyperinflatie van de jaren 1980-1992 de aanleiding tot de sanering met het Real-plan, India kende in het begin van de jaren 1990 grote problemen met zijn betalingsbalans, een gevolg van te hoge overheidsuitgaven in de tien voorgaande jaren. In de drie landen creëerde de crisis een gunstig klimaat voor het optreden van hervormers die tot dan toe in de schaduw gebleven waren (of moesten blijven!).

Drie. In de drie landen speelde het sectorale patroon van de groei een belangrijke rol. In China was de groei van de landbouwsector de drijvende kracht achter de daling van de armoede, in Brazilië en India was de dienstensector belangrijker. In de drie landen droeg de industrie minder bij tot de armoedebestrijding. Omdat voor de groei van elk van die drie sectoren een specifiek beleid nodig is, zijn de sectorale prioriteiten van een land dan ook van groot belang.

Vier. Economische groei draagt bij tot armoedebestrijding, maar ook het herverdelingsbeleid moet een rol spelen. Brazilië heeft na 1995 met inkomenstransfers duidelijk meer dan China en India ingezet op directe armoedebestrijding door inkomensoverdracht. Als middeninkomensland had Brazilië daartoe ook meer mogelijkheden. Maar China heeft nu een gemiddeld inkomenspeil bereikt zodat het ook ruimte krijgt voor inkomensoverdracht.

Vijf. We kunnen landen punten geven op twee examenvragen: hoezeer komt hun economische groei ten goede van de armen en hoe herverdelend is hun sociaal beleid? China was succesvol in het bevorderen van een groei ten gunste van de armen, maar Brazilië en India niet. In Brazilië was er te weinig groei, in India was de groei niet armoedeverminderend. Brazilië was goed in herverdeling, China en India veel minder. China is (te?) traag in het invoeren van sociale maatregelen die aangepast zijn aan de nieuwe situatie van het land als 'middeninkomensmarkteconomie'. In India zijn het de hogere en de gemiddelde inkomens die de voordelen van overheidsmaatregelen weten weg te kapen (via corruptie en vriendjespolitiek) en staat de overheid zwak in het leveren van goede basisvoorzieningen op het gebied van onderwijs en gezondheidszorg.

Tabel 1: Statistische gegevens voor Brazilië, China en India voor 1981, 1993 en 2005

	Brazilië			China			India		
	1981	1993	2005	1981	1993	2005	1981	1993	2005
BNP/inwoner (dollar, koopkracht)	7.073	7.241	8.471	544	1.506	4.076	901	1.274	2.234
Percentage van de bevolking beneden 1,25 dollar per dag	17,1%	13,0%	7,8%	84,0%	53,7%	16,3%	59,8%	49,4%	41,6%
Percentage van de bevolking beneden 2,0 dollar per dag	31,1%	24,7%	18,3%	97,8%	78,6%	36,9%	86,6%	81,7%	75,6%
Gini-coëfficiënt (inkomensongelijk- heid)	57.5	59.7	57.6	29.1	35.5	41.5	35.1	30.8	33.4
Kindersterfte (per 1000 geboorten)	72.2	49.2	21.8	45.8	36.3	21.4	113.0	80.0	57.7
Levensverwachting bij geboorte (jaar)	62.8	66.6	71.8	65.5	68.3	72.6	55.7	59.7	64.0
Alfabetisering +15 Percentage vrouwen als mannen = 100	74.6	86.4	89.6	65.5	77.8	93.3	40.8	48.2	66.0
			100,4	64.6	78.2	93.3	48.7	54.7	70.9

Opmerkingen:

1. Er is veel twijfel over de Gini-coëfficiënt van inkomensongelijkheid voor India. Met een andere meetmethode zou die boven de 40.0 liggen en is India helemaal geen land met een relatief lage ongelijkheid. De Gini-coëfficiënt houdt ook geen rekening met verschillen in kaste en gender
2. Alfabetiseringsgraad – De lijn 'percentage vrouwen als mannen = 100' moeten we als volgt lezen: als er 100 mannen gealfabetiseerd zijn, ligt dat cijfer op 64.6 voor vrouwen (China in 1981). Uit deze lijn blijkt de grote ongelijkheid tussen mannen en vrouwen in India, ook nog in 2005.

Tabel 2: Groeipercentages voor Brazilië, China en India tussen 1981 en 2005

	Brazilië			China			India		
	1981 - 1993	1993 - 2005	1981 - 2005	1981 - 1993	1993 - 2005	1981 - 2005	1981 - 1993	1993 - 2005	1981 - 2005
BNP per inwoner Jaarlijkse groei	+ 0,2%	+ 1,3%	+ 0,8%	+ 8,9%	+ 8,7%	+ 8,8%	+ 2,9%	+ 4,8%	+ 3,9%
Jaarlijkse wijziging armoedepercentage	+0,2%	- 5,1%	- 2,5%	- 4,0%	-10,4%	-7,2%	- 2,7%	- 3,3%	- 3,0%
Bevolking Jaarlijkse groei	+ 1,9%	+ 1,5%	+ 1,7%	+ 1,4%	+ 0,9%	+ 1,1%	+ 2,1%	+ 1,7%	+ 1,9%

Tabel 3: Belastingpercentage op alle inkomens boven 13 dollar per dag om alle inwoners van een land boven die armoededrempel te brengen

Land	Jaar	Gemiddeld inkomen (mediaan) per maand – in dollar	Belastingpercentage op alle inkomens boven 13 dollar per dag en per persoon, nodig om alle inwoners boven de armoedegrens te brengen
Bangladesh	2005	47,46	100
Bolivia	2005	203,51	7,2
Brazilië	2005	278,68	1,0
Burundi	2006	28,96	47,8
Chili	2003	412,30	0,1
China	2005	107,90	37,2
El Salvador	2003	172,05	100,0
India	2004	53,49	100,0
Mozambique	2002	36,58	100,0
Nicaragua	2005	151,18	100,0
Pakistan	2004	65,76	100,0
Filippijnen	2006	98,99	58,25
Rwanda	2000	33,76	100,0
Zuid-Afrika	2000	153,14	10,6
Sri Lanka	2002	100,06	15,5
Tanzania	2004	22,5	79,1
Thailand	2004	190,47	0,1